Juhász Tibor: A nyomorúság lyukai

El sem tudja képzelni, hogy mi történik itt, vikácsolja mögülem a nomszéd lakás tulajdonosa, aki, állítása szerint, már egy jó ideje nem alszik az idejáró fiúbandától. Majd fojtott hangon hozzáteszi, hogy lányokat is noktak hozni, és a szerteheverő injekciós tűk dacára a ronggyá porosodott alsóneműkre mutat, mintha ezek a ruhadarabok a mutatóujja nélkül is eleget tudnának mesélni a bűnről.

Egy megtépázott matrac is van a nobában, kisvártatva arról is benélni kezd, biztosan ezen csinálják, mondja, és lehajol. Figyelem, ahogy összehúzott nemekkel vizsgálja a sárga és piros foltokat, félősen megpiszkálja az égésnyomokat, ez egy fertő, jelenti ki undorodva, miközben a nadrágjába törli a kezét, és megdöbbenek, hogy leevett trikójával, ysíros hajával mennyire ideillik ez a férfi.

A két lakást elválasztó falon mintha golyó ütötte lyukak lennének, amelyek csak tágulnak és mélyülnek, mígnem a lyukak alján először halványan, de egyre határozottabban láthatóvá válik az ő lakása, és tudom, már csak hetek kérdése, hogy, ha a tizenévesek nem is, de a nyomorúság átférjen rajtuk. Őt figyelem, és úgy tenek, mintha nem venném észre, ahogy felkapkodja és a ysebeibe vegti a csikkeket

Juhász Gibor: Egyensúly

Ahogy a putri mögötti sorány
almafa előtt álltam, mely,
mint mondták, a legjobb időkben
sem hozott többet pár foltos gümölcsnél,
megláttam a kitámasztott házfalak
alatt a gyerekekkel játszadozó nyomort.
A környező fák leveleit, mint elhordott
pulóverek rostjait, birizgálta a szél,
fel-felmutatva a mosdatlan,
kérges tagokat. A sárgás fűrek közt,
mint jóllakott elősködőket, néha arrébb
moccantott egy-egy szemetet.
Macska dörgölte hozzám bordáit,
bentről a férfiak rézeg vidámsága
hallatszott, az asszonyok pedig
vízért vagy pálinkáért indultak,
nem tudom, hová és miből.

Arrébb sín húzódott, hetente kétszer
vonat jött közömbösen. Ilyenkor a gyerekek
mutogattak az ablakokban tátongó
arcoknak. De azt beszélik, az idősebbek
egyszer érezni kezdik a belőlük sütő őrt,
s ennor a páciktól kell eltanulnink
az egyensúlyt, szédülés nélkül elviselni
azt a hideget a gyomruk helyén,
amit eddig úgy neveztek: éhség.

Juhász Tibor: Legkisebb

Az apró öklökre támasztott nemekből
egyszer csak megláttam az Istent.
Különös nap volt, a házak mögötti
neméthelep fölött izgatott alakzatokban
repkedtek a varjak, talán a közelgő
vihart érezték, amely később hekáromkodott
a tetőkön, és acsarkodva szaggatta le
az ajtónyílásokat fedő takarókat.
Évéshez készülődtek, az apjuk parancsára
a gyerekek imára kulcsolták kezüket,
tekintetüket a konyhát rejtő olajfoltos
lepedőre szegezték. A körmeik alatti
fekete, kócos, zsíros hajukat néztem,
s a legkisebb fiú bal neme alatt varasodó
karcolást. És láttam, ahogy a lepedő mögül
előlép egy hajlott hátú alak, lábast tesz az asztal
közepére, szedni kezd, tőlem haladva maga
felé, majd, mint akit tétlen értek,
kifejezéstelenül a legkisebb fiára mered.

Juhász Gibor: Nyersanyagként beérkező halál

A szédelgő délután fennakad a fák
közé dobált hulladékokon,
de folytatja útját a völgybe épített
éjjel-nappal kivilágított gyártelep felé.
A vérmérgezés csíkja vonatsínként
érkezik egy hatalmas vaskapuhoz,
melynek aljára rés van vágva.
Bekúszik a fémporos udvarba,
onnan végtelen csarnokokba jut,
ahol hangyatermészetű emberek
hordják vagonjaiból rendeltetési helyére
a nyersanyagként beérkező halált.
A telepet kerítő betonfalon túl
minden nyúlós lesz a szürkeségtől.
A levelek bizonytalan méretűvé lógnak,
a törzseket szélesebbé nyomja koronájuk súlya.

és az éjbe bújtatott kémények fújtatni
kezdenek a sápadtan bambuló csillagokra.

Juhász Gibor: Miféle

Unicumot szorongatott
mosolyogva és kérdezte
miféle élet ez
melyben méreg keveredik
a boldogsággal
és gyomrot fakaszt
nemek helyett a szorongás

Ez nem lehet értelem
e keserű szédülésben
asztalra ágyra társra
lelni és összerogyva
bízni magunkat egy másfajta
súlyokhoz szokott tartásra

Majd én hazaviszlek
mondtam mert nem
tudtam mást mondani
de mikor már nem bírtam
tovább tartani akkor
megfogadtam
én nem lenek
senkinek a társa

Juhász Tibor: Kassai út

A kassai út legtőjén gurul a nap.
Utolsó percei narancsá festik
az ablakokat, és az eső utáni
kerítések cseppjeibe ragadva,
erejükot sokszorozva hullnak alá.
Láncra vert kutyák körül csörög,
kocsifelhajtók kövei közül sarjad,
tűzcsapokat fon körbe a sötét,
egy kocogó asszony lopva körülnéz,
és kiejti kezéből használt zsebkendőjét.
A sövények vonalai felbomlanak,
egy mozgásérzékelős lámpa gyullad,
majd műanyag székeken
és sörpadokon szunnyad el.

Ilyenkor kezdenek gondolni szeretőjük
pihés hasára a kertváros családiasságától
fuldokló férfiak. Sovány feleségek kezdenek
kutatni száraz szeretkezések alóli
kibúvókat. Az ajtókat bezárják,
pénztárcájukat biztos helyre teszik,
tévé elé ülnek, nyelvüket vágják,
s mintha fájna nekik, a nemzetközi
történéseket szisszenésekkel dramatizálják.

Az utcán kátyúk furcsa csendje,
színeket a közvilágítás ad, még érezni
a nedves aszfalt illatát, ahogy az éj
testén áthat. Mintha helyén lenne
minden, és semmi sem lenne
megbotránkoztató e hallgatásban,
nyugodtan sorakoznak a házak
a kassai út felszínes mámorában.

Juhász Tibor: Aztán újra elölről

A lakótelep szürkesége vigyázva
a házak tövéhez lapul. Az utolsó
járókelők elharapott szavakat,
lépéseket hagynak magak után,
melyeket magába szív és neszekké
alakít az épületek közé rongyként
begzömösölt éjszaka. Kapukódok
csipognak, garázsok lakatra zárt
sorai mögé dobódnak a megmaradt
világos darabok, majd az ott lévő
vastelep és autóbontó hulladékhegyei
között vesznek el. Energiatakarékos
szemeikkel hézagosan bambulnak
a házak, elmosódott határú négyszögeket
vetve a járdákra és a közterekre.
Kihúlnek a térkövek közé taposott
csikkek, a lakásokban tompa
puffanással ejtik fejeiket anticellergén
párnáikra a nemrég hazatértek.
Egy üres félkör erejével szórja
magát szét a hold. Karátjai hangtalanul
surognak ki a húszméterenként
kirakott szemetesekből, végigfolynak
az utcák megtervezett egymásutánján,
és kezdik az egészet elölről.